

[Erik Eriksen.]

formandskabets medlemmer har været lige glade for at høre den tale.

Der er jo på forskellig måde og fra forskellig side talt om bytteforholdet, og derfor kan det vel have sin interesse at se på bytteforholdet netop i forbindelse med valutaproblemerne. Må jeg gøre opmærksom på, at statistisk departement har beregnet bytteforholdet på følgende måde. Hvis bytteforholdet i 1949 sættes til 100, var det i 1950 88. Så kommer regerings-skiftet. I 1951 var det 78, i 1952 var det 84, i 1953 88. Så kommer vi igen til et regerings-skifte. I 1954 er bytteforholdet steget til 91. Det var altså ikke bedre ved den tidligere regerings afgang end ved dens tiltræden, og i de år, den venstre-konservative regering sad, var det dårligere end på nogen anden tid efter krigen. Det er de forhold, der står fast, og jeg synes, de skulle nævnes for at være med til at illustrere det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards betragtninger.

Jeg kan tilføje, at i de taler, der er holdt, er lageropgørelserne heller ikke taget med, men her ville man se noget lignende.

Må jeg så atter vende mig til den højtærede statsminister. Den højtærede statsminister lyste efter en kærlighedserklæring fra mig til det konservative folkeparti. Nu er kærlighedserklæringer vel så stærkt i min alder — den højtærede statsminister er jo noget yngre, så sprogrugen falder måske mere naturlig for ham — men jeg vil dog gerne sige, at jeg holder virkelig meget af de konservative. Og så vil jeg føje til, at når sådanne varme følelser tillige er fornuftbetonede, må de vist siges at have muligheder for at kunne holde også i vanskelige situationer. Jeg tror at turde love, at den høje regering nok skal høre fra os en gang imellem. Nu har den højtærede minister jo lige hørt, at vi har taget et fælles initiativ ved at fremsætte et forslag om neutralisering af konsekvenserne vedrørende ejendomsskyldvurderingen.

Den højtærede statsminister spurgte mig også lidt ironisk, om jeg havde ført tosidige forhandlinger med de konservative om tjenestetid og stationering. Det har jeg såmænd ikke, men jeg har for øvrigt forstået ... var der en minister, der smilte? ... (Stats- og udenrigsministeren [H. C. Han-

sen]: Var det mærkeligt?). ... jeg har i øvrigt forstået den højtærede statsminister sådan, at han på dette område var en varm tilhænger af tresidige forhandlinger, og skulle jeg have misforstået dette, kan den højtærede minister jo rette mig. Jeg vil altså, indtil jeg hører denne rettelse, gå ud fra, at den højtærede statsminister absolut ikke står fremmed over for sådanne tresidige forhandlinger.

I øvrigt mener jeg, at den højtærede statsminister måske fik lejlighed til at karakterisere sin regering ved sin udtalelse om soluret, da den højtærede minister sagde, at regeringen i sin bedømmelse tæller de lyse timer; det er jo de færreste, det må indrømmes ... (Stats- og udenrigsministeren [H. C. Hansen]: Det gælder for os alle!) ... Ja, det gælder for os alle; men hvis man prøver, for at bruge et af den højtærede ministers udtryk, at konkretisere det, ville det være kedeligt, hvis det kunne siges om regeringen, at den i sin bedømmelse af den økonomiske og valutariske udvikling i landet fortrinvis hæfter sig ved de lyse og de få timer.

Til slut skal jeg skænke statsministeren hans udtalelse om hans overraskelse over min påpegen af, at åbningstalen ikke kom ind på valgspørgsmålet. Hvis den højtærede statsminister får en ledig stund, vil han se, at jeg netop udtrykkeligt sagde, at jeg ikke i mindste måde bebrejdede ham, at han havde valgt andre steder til at bekendtgøre sine synspunkter; men det er selvfølgelig kun en detalje. Jeg vil imidlertid gerne spørge: lå der noget dybere i statsministerens strøtanker om, at folketinget skulle arbejde sagligt videre i resten af valgperioden? Lå der deri, at valget ikke kan komme før september? Lå der i denne udtalelse, at åbningstalen i tilstrækkelig grad anviste de veje, vi skal gå, hvis nye økonomiske eller valutariske vanskeligheder skulle opstå?

Aksel Møller: Den højtærede statsminister gjorde mig den tjeneste at fremsætte nogle bemærkninger i anledning af, at jeg havde udtalt, eller i hvert tilfælde antydnet, at hans åbningstale led af tomhed. Han pegede på, at det var den slags ting, der var blevet sagt om alle tidligere åbningstaler, og at jeg også havde sagt det om den, som stats-